

Het gewone leven

Photonen vocaal ensemble zingt Help us o Lord, gecomponeerd door Aaron Copland.
Woorden uit Psalm 36.

'Hoe kostbaar is uw liefde, God! In de schaduw van uw vleugels schuilen de mensen, zij laven zich aan de overvloed van uw huis, u lest hun dorst met een stroom van vreugde, want bij u is de bron van het leven, door úw licht zien wij licht.'

De lezing van vandaag is genomen uit het Evangelie volgens Matteüs, hoofdstuk 17, vanaf vers 1.

Waarom deed de Gedaanteverandering je denken? Het fragment vertelt ons dat "zijn gelaat straalde als de zon en zijn kleren wit werden als het licht" en dat Mozes en Elias verschenen. Kun je je een ogenblik voorstellen, hoe dat er allemaal uitzag?

De reactie van Petrus, Jacobus en Johannes op de situatie is vooral: angst; maar Jezus zegt hen, dat ze niet bang hoeven zijn. Wat is jouw reactie, wat voel je, als je je deze scène inbeeldt?

Wanneer de tekst opnieuw wordt gelezen, stel je dan voor dat je Petrus bent, of Jacobus, of Johannes, en dat je in deze scène een eigen plaats krijgt, en alles zelf hoort en ziet.. waar word je dan door geraakt?

Petrus zou graag op de top van de berg tenten opslaan, om de ervaring langer te laten duren, om het moment te vereeuwigen. Maar de realiteit is, dat ze de berg moeten afdalen, en naar het gewone leven moeten terugkeren. Wat zou je God willen vragen als je deze tijd van gebed afsluit en je je gewone leven weer oppakt?